

DECIZIA nr. 123/24.02.2016
privind solutionarea contestatiei formulata de
S.C. X S.R.L.,
inregistrata la D.G.R.F.P. Bucuresti sub nr. 84387/19.10.2015

Directia Generala Regionala a Finantelor Publice Bucuresti prin Serviciul solutionare contestatii a fost sesizata de catre Directia Regionala Vamala Bucuresti - Biroul Vamal de frontiera Otopeni Calatori cu adresa nr.X/19.10.2015, inregistrata la D.G.R.F.P.B. sub nr.X/19.10.2015 asupra contestatiei formulata de S.C. X S.R.L.–ROX, X, cu sediul in comuna X, str. X, nr. X, jud. Ilfov.

Obiectul contestatiei, inregistrata atat la D.G.R.F.P. – Bucuresti sub nr.X/15.10.2015, cat si la Directia Regionala Vamala Bucuresti – Biroul Vamal Otopeni Calatori sub nr. X/14.10.2015, il constituie Decizia pentru regularizarea situatiei privind obligatiile suplimentare stabilite de controlul vamal nr. X/04.09.2015, emisa in baza procesului verbal de control nr. X/04.09.2015, comunicata prin posta cu confirmare de primire in data de 14.09.2015, prin care organele vamale au stabilit in sarcina societatii obligatii suplimentare de plata in suma totala de **X lei** reprezentand:

- X lei – taxe vamale;
- X lei – dobanzi (de intarziere) aferente taxelor vamale;
- X lei – penalitati taxe vamale;
- X lei – T.V.A.;
- X lei – dobanzi (de intarziere) T.V.A.;
- X lei - penalitati T.V.A.

Constatand ca, in speta, sunt intrunite conditiile prevazute de art. 205 alin.(1), art. 207 alin.(1) si art. 209 alin.(1) lit. (a) din O.G. nr. 92/2003 privind Codul de procedura fiscala, republicata, coroborate cu art.352 alin.(1) din Legea 207/2015 privind Codul de procedura fiscala, Directia Generala Regionala a Finantelor Publice Bucuresti este investita sa solutioneze contestatia formulata S.C. X S.R.L.

Procedura fiind indeplinita s-a trecut la solutionarea pe fond a contestatiei.

I. Prin contestatia formulata, S.C. X S.R.L. solicita anularea Deciziei pentru regularizarea situatiei privind obligatiile suplimentare stabilite de controlul vamal nr. X/04.09.2015, a procesului verbal de control nr.X/04.09.2015 ca fiind netemeinice si nelegale si a obligatiilor de plata suplimentare in suma totala de X lei pentru urmatoarele motive:

- in luna septembrie 2012 a importat din Indonezia plasa din fibra de sticla, furnizorul fiind societatea PT Total Globalindo;
- importul s-a efectuat in baza contractului comercial incheiat cu X, produsele fiind insotite de intreaga documentatie legala, respectiv de factura nr.X/17.08.2012, certificatul de origine din Indonezia nr.X si documentele de plata externa, astfel fiind intocmita declaratia vamala de punere in libera circulatie nr. X;
- contestatara precizeaza ca doar a constatat existenta acestor documente oficiale, fara insa a avea posibilitatea, obligatia si abilitatea legala de a verifica autenticitatea acestora. De asemenea, mentioneaza faptul in cursul anului 2014 a facut

obiectul mai multor controale intreprinse de organele vamale, dar aceasta operatiune de import nu a facut obiectul unui control efectiv;

- cu privire la dreptul organului vamal de a face verificari suplimentare si ulterior importului, societatea considera ca organele vamale au procedat contrar prevederilor art. 100 din Legea nr. 86/2006 privind Codul Vamal Roman si art.78 din Reg.CEE nr.2913/1992, deoarece articolele invocate fac referire la doua conditii care justifica masura de regularizare a situatiei, iar in cazul de fata acestea nu sunt indeplinite. Astfel, autoritatile vamale au avut aceleasi documente supuse analizei, aceste documente nu pot fi calificate ca fiind incomplete/incorecte fiindca au fost acceptate si utilizate pentru realizarea importurilor si nu pot fi considerate nici informatii noi, cata vreme au fost exact aceleasi documente cu cele depuse de societate la Biroul Vamal Otopeni Calatori in anul 2012 si in concluzie nu exista temeiuri justificate pentru schimbarea conditiilor in care au fost efectuate operatiunile vamale din 2012, respectiv pentru impunerea de obligatii suplimentare de plata retroactiv;

- contribuabila sustine faptul ca decizia si procesul verbal de control nu sunt motivate in fapt si in drept cu privire la autenticitatea certificatului de origine si obligatiile fiscale stabilite suplimentar de plata, astfel decizia contestata fiind emisa doar in baza adresei Directiei Generale a Vamilor, adresa ce specifica decat faptul ca la verificarile efectuate de OLAF n-au fost identificate anumite companii indoneziene, printre care si companie X. De asemenea, sustine faptul ca inexistenta unei societati la data efectuarii de catre OLAF a verificarilor, nu demonstreaza in mod concret faptul ca nu exista la momentul emiterii certificatului de origine, respectiv in anul 2012;

- contestatara considera ca decizia nr. X/04.09.2015 si procesul vamal de control nr.X/04.09.2015 incalca prevederile art. 100 din legislatia vamala romana cat si art. 78 din Regulamentul CEE nr.2913/1992 si ca nu exista temeiuri legale pentru schimbarea conditiilor in care au fost efectuate operatiunile vamale din 2012 si respectiv pentru stabilirea de obligatii fiscale suplimentare retroactiv;

- considera ca sustinerea conform careia societatea a incalcat prevederile art.199 din Reg. CE nr.2454/1193 prin depunerea unei declaratii vamale care a condus la eludarea unor taxe vamale, este nereala si nedovedita (nu este justificata de niciun fel de dovezi concrete), atata timp cat chiar OLAF in Raportul final al de misiunii precizeaza ca „ informatiile adunate pe parcursul anchetei indica faptul ca marfurile pentru care s-au obtinut certificatele GSP indoneziene in mod fraudulos, ar fi fost transbordate din RP Chineza catre U.E. prin Singapore, iar acest lucru va face obiectul unei anchete suplimentare de catre OLAF” si in consecinta emiterea actelor administrative contestate este nelegala si prematura;

- precizeaza ca atata timp cat certificatul de origine nr.X nu a fost anulat sau contrazis printr-un alt document emis de autoritatile din aceasta tara si a fost depus in vederea obtinerii liberului de vama, organele vamale nu pot sustine ca n-au fost depuse dovezi privind originea preferentiala a marfurilor importate. Totodata, contestatoarea invoca dispozitiile art.26 alin.(2) din Reg. CEE nr.2913/1992 si ale art.2 din Reg CE nr.515/1997, considerand ca indiciile stranse in ancheta OLAF nu pot constitui o dovada suplimentara si justificata pentru a contesta valabilitatea unui certificat de origine si astfel, masura adoptata de a recalcula taxele vamale, fara a indica baza legala a acestui calcul, dar si in absenta unor dovezi concludente care sa justifice originea nepreferentiala a marfurilor importate, este nelegala, arbitrara si abuziva;

- societatea sustine ca temeiul legal pentru aplicarea taxelor vamale recalculate si o posibila aplicare retroactiva in cazul taxelor antidumping era inexistent la data efectuarii importurilor si a fost introdus prin Reg.UE nr.1371/16.12.2013, acest regulament european a aparut la mai mult de un an dupa finalizarea importurilor

efectuate de societate, ori aplicarea retroactiva a regulamentului european este nelegala si sanctionabila cu nulitatea masurii adoptate.

II. Prin Decizia pentru regularizarea situatiei privind obligatiile suplimentare stabilite de controlul vamal nr. X/04.09.2015, emisa in baza procesului verbal de control nr. X/04.09.2015, organele vamale au stabilit in sarcina S.C. X S.R.L. obligatii suplimentare de plata in suma totala de X lei reprezentand:

- X lei – taxe vamale;
- X lei – dobanzi (de intarziere) aferente taxelor vamale;
- X lei – penalitati taxe vamale;
- X lei – T.V.A.;
- X lei – dobanzi (de intarziere) T.V.A.;
- X lei - penalitati T.V.A.

Ca temei de drept s-au inregistrat in decizia contestata Reg. (CEE) nr.2913/92, Reg.(CEE) nr.2454/1993, H.G. nr.707/2006, Ordinul nr. 7521/2006, Legea nr.86/2006, Regulile Generale pentru interpretarea Sistemului Armonizat de denumire si codificare a marfurilor, Reg. CE nr.515/1997, Reg. CE nr.883/2013, O.G. nr.92/2003 si Legea nr.571/2003.

III. Fata de constatările organelor vamale, sustinerile societatii contestatoare, reglementarile legale in vigoare pentru perioada analizata si documentele existente in dosarul cauzei se retin urmatoarele:

3.1. Cu privire la taxele vamale si T.V.A. in suma de X lei stabilite de organele vamale prin decizia pentru regularizarea situatiei privind obligatiile suplimentare stabilite de controlul vamal nr.514/04.09.2015.

Cauza supusa solutionarii este daca societatea contestatoare datoreaza diferente de taxe vamale si pe cale de consecinta si taxa pe valoarea adaugata, stabilite de organele vamale in suma totala de X lei aferente marfurilor importate, declarate de societate ca avand originea din Indonezia, in conditiile in care in urma controlului ulterior efectuat de OLAF s-a constatat ca originea GSP preferentiala indoneziana a fost infirmata.

In fapt, in data de 10.09.2012 S.C. X S.R.L. a depus la Biroul Vamal Otopeni Calatori declaratia vamala nr. X, solicitand regimul vamal de punere in libera circulatie pentru importul de marfuri denumit generic „plasa din fibra de sticla”, declarand la intocmirea formalitatilor vamale originea Indonezia. Produsele au fost expediate pe ruta Jakarta-Singapore-Constanta si au fost clasificate la codul tarifar NC 7019590019. Certificatul de origine preferentiala prezentat de X nr.X este emis de Indonezia pentru compania X, iar factura prezentata este emisa de catre societatea X.

La controlul vamal ulterior, efectuat urmare remiterii de catre OLAF a raportului final nr.OF/2013/0111/B1 privind investigatiile efectuate in legatura cu importurile de bunuri declarate ca fiind de origine indoneziana, s-a constatat ca marfa importata de S.C. X S.R.L. denumita generic “ plasa din fibra de sticla” si care a fost pusa in libera circulatie in baza declaratiei vamale X, a beneficiat in mod eronat de tratament tarifar favorabil in baza certificatului de origine Form A nr.X.

La baza acestor constatari se afla investigatiile efectuate de Oficiul de Lupta Antifrauda (OLAF) impreuna cu Ministerul Comertului Indonezian, in conformitate cu Regulamentele nr. 883/2013 si nr. 1073/1999 al Parlamentului European si al Consiliului

si art. 60 din Ordinul Vicepresedintelui ANAF nr. 7.521/2006, potrivit carora: „Documentele obținute în baza acordurilor sau convențiilor internaționale trimise de administrațiile vamale ale altor state sau cele obținute în baza recomandării Consiliului de Cooperare Vamală din cadrul Organizației Mondiale a Vămirilor pot constitui mijloace de probă pentru determinarea stării de fapt”, comunicate Direcției Generale a Vămirilor prin adresa nr. X/22.06.2015.

Fata de aceasta situatie, prin Decizia pentru regularizarea situatiei privind obligatiile suplimentare stabilite de controlul vamal nr. X/04.09.2015 emisa de Directia Regionala Vamala Bucuresti – Biroul Vamal de frontiera Otopeni Calatori, organele de control vamal au stabilit in sarcina societatii contestatare diferente de taxe vamale in suma de X lei, T.V.A. in suma de X lei si majorari si penalitati de intarziere aferente taxelor vamale si T.V.A. in suma totala de X lei.

In drept, art. 5 alin. (1) si alin. (2) din Regulamentul (CE) nr. 732/2008 al Consiliului din 22 iulie 2008 de aplicare a unui sistem generalizat de preferinte tarifare pentru perioada cuprinsa intre 1 ianuarie 2009 si 31 decembrie 2011 si de modificare a Regulamentelor (CE) nr. 552/97 si (CE) nr. 1933/2006 si a Regulamentelor (CE) nr. 1100/2006 si (CE) nr. 964/2007 ale Comisiei prevede:

„(1) Preferințele tarifare prevăzute se aplică importurilor de produse care intră sub incidența regimului acordat țării beneficiare din care sunt origine produsele.

(2) În sensul regimurilor prevăzute la articolul 1 alineatul (2), regulile de origine, în ceea ce privește definiția noțiunii de produse origine, precum și procedurile și metodele de cooperare administrative aferente sunt cele prevăzute în Regulamentul (CEE) nr. 2.454/93.”

Regulamentul (CEE) 2.454/1993 al Comisiei din 2 iulie 1993 privind dispozițiile de aplicare a reglementării (CEE) nr. 2913/92 a Consiliului de instituire a Codului vamal comunitar prevede:

„Articolul 66

Prezenta secțiune stabilește regulile referitoare la definirea conceptului de "produse origine", precum și procedurile și metodele de cooperare administrativă aferente, în scopul aplicării sistemului generalizat de preferințe tarifare (SGP) acordate de Uniunea Europeană țărilor în curs de dezvoltare în temeiul Regulamentului (UE) nr. 978/2012 al Parlamentului European și al Consiliului (x), denumit în continuare „sistemul”.

Articolul 67

(1) În scopul aplicării prezentei secțiuni și a secțiunii 1A din prezentul capitol, se aplică următoarele definiții:

(a) **"țară beneficiară" reprezintă o țară sau un teritoriu, astfel cum sunt definite la articolul 2 litera (d) din Regulamentul (CE) nr. 978/2012;**

(1a) În sensul alineatului (1) litera (a), în cazul în care se face trimitere la o «țară beneficiară», termenul reprezintă, de asemenea, și nu poate depăși limitele mării teritoriale a respectivei țări sau a respectivului teritoriu în sensul Convenției Națiunilor Unite asupra dreptului mării (Convenția de la Montego Bay, 10 decembrie 1982);

[...]

(v) "atestat de origine" reprezintă o declarație efectuată de exportator prin care precizează că produsele care fac obiectul atestării respectă regulile de origine ale sistemului, fie cu scopul de a permite persoanei care declară mărfurile în vederea punerii

lor în liberă circulație în Uniunea Europeană să solicite acordarea unui tratament tarifar preferențial, fie cu scopul de a permite operatorului economic dintr-o țară beneficiară care importă materiale în vederea transformării lor ulterioare conform regulilor de cumul să dovedească caracterul original al respectivelor mărfuri.

[...]

Articolul 68

(1) Pentru a asigura o aplicare adecvată a sistemului, țările beneficiare se angajează:

(a) să creeze și să mențină structurile și sistemele administrative necesare pentru aplicarea și gestionarea, pe teritoriul lor, a normelor și procedurilor prevăzute la prezenta secțiune, inclusiv, acolo unde este cazul, dispozițiile necesare pentru aplicarea cumulului;

(b) să asigure cooperarea autorităților lor competente cu Comisia și cu autoritățile vamale ale statelor membre.

(2) Cooperarea menționată la alineatul (1) litera (b) constă în:

(a) furnizarea, la cererea Comisiei, a oricărui sprijin necesar în vederea monitorizării de către aceasta a bunei gestionări a sistemului în țara în cauză, inclusiv cu ocazia vizitelor de control la fața locului efectuate de Comisie sau de autoritățile vamale ale statelor membre;

(b) fără a aduce atingere articolelor 97g și 97h, verificarea caracterului original al produselor, precum și a îndeplinirii celorlalte condiții prevăzute în prezenta secțiune, inclusiv prin vizite la fața locului, la cererea Comisiei sau a autorităților vamale ale statelor membre în cadrul anchetelor asupra originii.

(3) Țările beneficiare prezintă Comisiei angajamentul menționat la alineatul (1).

[...]

Articolul 72

Următoarele produse sunt considerate ca fiind originare dintr-o țară beneficiară:

(a). produsele obținute integral în țara respectivă în sensul articolului 75;

(b). produsele obținute în țara respectivă care conțin materiale ce nu au fost obținute integral acolo, cu condiția ca aceste materiale să fi fost supuse unor prelucrări sau transformări suficiente în sensul articolului 76.

[...]

Articolul 75

(1) Următoarele sunt considerate ca fiind obținute integral într-o țară beneficiară:

[...]

(m) produsele fabricate în țara respectivă exclusiv din produsele enunțate la literele (a)-(l).

[...]

Articolul 97k

(1) Fiecare țară beneficiară asigură aplicarea sau aplică:

(a) regulile privind originea produselor exportate, stabilite în secțiunea 1;

(b) normele privind completarea și emiterea certificatelor de origine tip A, al căror specimen este prezentat în anexa 17;

(c) dispozițiile cu privire la utilizarea declarațiilor pe factură, al căror specimen este prezentat în anexa 18;

(d) dispozițiile cu privire la metodele de cooperare administrativă menționate la articolul 97s;

(e) dispozițiile cu privire la acordarea derogărilor menționate la articolul 89.

(2) Autoritățile competente ale țărilor beneficiare cooperează cu Comisia sau cu statele membre, în special:

(a) prin furnizarea, la cererea Comisiei, a oricărui sprijin necesar în vederea monitorizării de către aceasta a bunei gestionări a sistemului în țara în cauză, inclusiv cu ocazia vizitelor de control la fața locului efectuate de Comisie sau de autoritățile vamale ale statelor membre;

(b) fără a aduce atingere articolelor 97s și 97t, prin verificarea caracterului original al produselor, precum și a îndeplinirii celorlalte condiții prevăzute în prezenta secțiune, inclusiv prin vizite la fața locului, la cererea Comisiei sau a autorităților vamale ale statelor membre în cadrul anchetelor asupra originii.

(3) În cazul în care, într-o țară beneficiară, se desemnează o autoritate competentă care să emită certificate de origine tip A, se verifică documente care constituie dovezi de origine și se emit certificate de origine tip A în vederea exporturilor către Uniunea Europeană, se consideră că respectiva țară beneficiară a acceptat condițiile prevăzute la alineatul (1).

Articolul 97I

(1) Certificatele de origine tip A, al căror model este prezentat în anexa 17, se emit pe baza unei cereri scrise prezentate de exportator sau de reprezentantul autorizat al acestuia, însoțită de orice alte documente justificative, pentru a dovedi că produsele pentru export îndeplinesc condițiile necesare în vederea emiterii unui certificat de origine tip A.

(2) Certificatul se pune la dispoziția exportatorului imediat după efectuarea sau asigurarea exportului. Cu toate acestea, certificatul de origine tip A poate fi emis în mod excepțional după exportul produselor la care se referă dacă:

(a) nu a fost emis în momentul exportului ca urmare a unor erori, a unor omisiuni involuntare sau a unor circumstanțe speciale sau

(b) s-a dovedit autorităților guvernamentale competente că certificatul de origine tip A a fost emis, dar nu a fost acceptat la import din motive tehnice.

(3) Autoritățile guvernamentale competente pot emite retroactiv un certificat doar după ce verifică dacă informațiile cuprinse în cererea exportatorului coincid cu cele din documentele de export corespunzătoare și că la exportul produselor în cauză nu s-a emis un certificat de origine tip A în conformitate cu dispozițiile prezentei secțiuni. Rubrica 4 a certificatelor de origine tip A emise retroactiv trebuie să conțină mențiunea "Issued retrospectively" sau "Délivré à posteriori".

[...]

(5) Pentru a verifica dacă produsul pentru care se solicită un certificat de origine tip A respectă regulile de origine aplicabile, autoritățile guvernamentale competente au dreptul să solicite prezentarea oricărui documente justificative sau să efectueze orice verificări pe care le consideră adecvate.

(6) Completarea rubricii 2 a certificatului de origine tip A este opțională. Rubrica 12 poartă mențiunea "Uniunea Europeană" sau numele unuia dintre statele membre. Data eliberării certificatului de origine tip A se înscrie în rubrica 11. Semnătura înscrisă în această rubrică, rezervată autorităților guvernamentale competente care emit certificatul, precum și cea a semnatarului autorizat al exportatorului înscrisă în rubrica 12 sunt olografe.

Articolul 97n

(1) Certificatele de origine tip A sau declarațiile pe factură sunt prezentate autorităților vamale ale statelor membre importatoare în conformitate cu procedurile privind declarația vamală.

[...]

Articolul 97t

(1) Verificarea ulterioară a certificatelor de origine tip A și a declarațiilor pe factură se face prin sondaj sau ori de câte ori autoritățile vamale ale statelor membre au îndoieli întemeiate în privința autenticității lor, a caracterului original al produselor în cauză sau a respectării celorlalte cerințe prevăzute în prezenta secțiune.

(2) Atunci când solicită o verificare ulterioară, autoritățile vamale ale statelor membre înapoiază autorităților guvernamentale competente din țara beneficiară exportatoare certificatul de origine tip A, factura, în cazul în care aceasta a fost prezentată, și declarația pe factură sau o copie a acestor documente, indicând, după caz, motivele verificării. În sprijinul cererii de verificare se furnizează toate documentele și informațiile obținute care indică faptul că datele înscrise pe dovada de origine sunt incorecte.

(3) Atunci când se prezintă o cerere de verificare ulterioară, această verificare are loc, iar rezultatele se comunică autorităților vamale ale statelor membre în termen de maximum șase luni sau, în cazul cererilor adresate Norvegiei, Elveției sau Turciei pentru verificarea atestatelor de origine înlocuitoare întocmite pe teritoriul lor, pe baza unui certificat de origine tip A sau a unei declarații pe factură întocmite într-o țară beneficiară, în termen de maximum opt luni de la data trimiterii cererii. Rezultatele trebuie să fie de așa natură încât să stabilească dacă dovada de origine în cauză se aplică produselor exportate efectiv și dacă produsele respective pot fi considerate produse originare din țara beneficiară.

[...]

(5) În cazul în care există îndoieli întemeiate, dacă nu se primește niciun răspuns în termenul de șase luni menționat la alineatul (3) sau dacă răspunsul nu conține informații suficiente pentru a stabili originea reală a produselor, autorităților competente li se trimite o a doua comunicare. Dacă, după cea de-a doua comunicare, rezultatele verificării nu sunt comunicate autorităților solicitante în termen de patru luni de la data trimiterii celei de-a doua comunicări sau dacă aceste rezultate nu confirmă autenticitatea documentului respectiv sau originea reală a produselor, autoritățile solicitante refuză dreptul la preferințe tarifare, cu excepția unor situații excepționale.

[...]

Articolul 98

(1) În conformitate cu dispozițiile privind măsurile tarifare preferențiale, adoptate unilateral de Comunitate în favoarea anumitor țări, grupuri de țări sau teritorii (denumite în continuare „țări sau teritorii beneficiare”), cu excepția celor menționate în secțiunea 1 din prezentul capitol și a țărilor și teritoriilor de peste mări asociate Comunității, sunt considerate produse originare dintr-o țară sau dintr-un teritoriu 55 beneficiar:

(a) produse obținute integral în țara sau teritoriul beneficiar respectiv, în sensul articolului 99;

(b) produse obținute în acea M21 țară sau teritoriu beneficiar, la fabricarea cărora sunt folosite alte produse decât cele de la litera (a), cu condiția ca produsele respective să fi suferit un proces suficient de prelucrare sau transformare în sensul articolului 100.

(2) În scopul acestei secțiuni, produsele originare din Comunitate în sensul alineatului (3) care sunt supuse într-o M21 țară sau teritoriu beneficiar unui proces de

prelucrare sau transformare dincolo de cele descrise la articolul 101 sunt considerate ca originare în M21 țara sau teritoriul beneficiar respectiv .

[...]

Articolul 99

(1) Următoarele produse se consideră ca fiind obținute integral într-o țară sau teritoriu beneficiar sau în Comunitate:

[...]

(k) produse fabricate în țara respectivă exclusiv din produsele cuprinse la literele (a)-(j).

(3) Termenii „țară sau teritoriu beneficiar” și „Comunitate” acoperă și apele teritoriale ale acelei republici sau ale statelor membre.”

În procesul verbal de control organele vamale menționează ca ulterior acordării liberului de vama și urmarea adresei Direcției Regionale Vamale București nr.X/01.09.2015, s-a efectuat controlul vamal ulterior având drept scop verificarea corectitudinii originii declarate pentru marfurile importate din Indonezia de societatea X, declarate generic „plasa din fibra de sticlă”, pentru care a fost întocmită declarația de punere în liberă circulație X/10.09.2012.

Prin adresa Direcției Regionale Vamale București nr.X/01.09.2015, înregistrată la Biroul Vamal de Frontieră Otopeni Calători sub nr.X/01.09.2015 au fost transmise Recomandările și Raportul Final OLAF nr.X/07.05.2015 întocmite ca urmare a finalizării investigațiilor în dosarul OF/2013/0111/B1, referitoare la declararea eronată a originii Indonezia la importurile de plasa de fibra de sticlă.

Cu privire la importurile de plasa de fibra de sticlă având ca țară de origine declarată Indonezia, prin Raportul Final OLAF nr. X/07.05.2015 se menționează următoarele:

- cazul este în legătură cu presupusa evaziune a taxelor antidumping aplicate pe țesăturile cu ochiuri deschise din fibra de sticlă din Republica Populară Chineză. S-a afirmat că produsul din R.P. Chineză a fost declarat incorect la importul în Uniunea Europeană ca fiind de origine preferențială indoneziană;

- OLAF cu participarea ofiterilor vamali slovaci și români și a autorităților competente indoneziene, a efectuat anchete comune în Indonezia, iar în baza informațiilor obținute în cursul misiunii, originea preferențială indoneziană a țesăturilor cu ochiuri deschise din fibra de sticlă s-a dovedit a fi falsă, conducând la evaziunea a X euro din resursele proprii U.E.;

- în urma controlului efectuat s-a constatat că mai multe companii indoneziene, care au emis certificate de origine preferențială tip A, printre care și compania X, cea care apare ca exportator pe certificatul de origine Tip A nr.X, prezentat la momentul acceptării și înregistrării declarației vamale de punere în liberă circulație X, **au fost găsite ca inexistente;**

- vama indoneziană a stabilit că niciuna dintre cele 14 companii nu a exportat vreodată țesături cu ochiuri din fibra de sticlă din Indonezia și pe cale de consecință certificatele GSP Formular A în cauză au fost fie falsificate fie au fost eliberate pe baza unor informații false furnizate autorităților indoneziene competente. Astfel, certificatele GSP de origine Formular A eliberate pentru exporturi de țesături cu ochiuri din fibra de sticlă către U.E. sunt nevalide;

- informațiile adunate pe parcursul anchetei, indică faptul că marfurile pentru care s-au obținut certificate GSP indoneziene în mod fraudulos, ar fi fost transbordate din R.P.

China catre Uniunea Europeana prin Singapore, iar acest lucru va face obiectul unei anchete suplimentare de catre OLAF.

In anexa 2 la Raportul Final OLAF nr. X/07.05.2015 se mentioneaza ca reprezentantul societatii X (emitenta facturii nr.X/17.08.2012 aferenta declaratiei vamale in speta), a declarat ca firma sa nu a furnizat si nu a exportat vreodata tesaturi cu ochiuri din fibra de sticla in U.E., si nu a aplicat pentru eliberarea certificatelor GSP de origine formularul A.

In anexa 1 la Raportul Final OLAF nr. X/07.05.2015 este identificata inclusiv declaratia vamala in speta X aferenta importului efectuat de societatea X S.R.L.

Concluzia echipei de misiune OLAF si a autoritatilor indoneziene, este ca tesaturile cu ochiuri din fibra de sticla, care au facut obiectul verificarilor nu au fost exportate din Indonezia, iar certificatele GSP de origine Formular A in cauza, fie au fost falsificate, fie au fost eliberate pe baza unor informatii false si ca atare aceste certificate eliberate pentru exportul de tesaturi de ochiuri din fibra de sticla catre U.E., printre care si certificatul de origine nr.X, sunt nevalide.

Astfel, in raport de situatia prezentata si avand in vedere concluziile raportului OLAF, rezulta ca marfurile declarate „plasa din fibra de sticla” care au fost puse in libera circulatie in baza declaratiei vamale X, au beneficiat in mod eronat de tratamentul tarifar favorabil, formularul Tip A (GSP) este emis incorect si prin urmare nu poate conferi preferinta tarifara de 3,50%.

Avand in vedere cele mai sus prezentate si intrucat aplicarea la import a taxei vamale conventionale pentru terte tari cu cota de 3,50% asa cum a fost inregistrata in declaratia vamala in cauza este conditionata de prezentarea unui certificat de origine FORM A emis de tara beneficiara a regimului tarifar preferential, dupa cum rezulta din Reg. CEE nr. 2.454/1993 privind Regulamentul Vamal Comunitar, iar potrivit aceluiasi act normativ, este evident ca certificatul de origine a fost emis de statul Indonezia fara verificarea regulilor de origine preferentiala prevazuta in Reg. CEE 2.454/1993, si pe cale de consecinta, marfurile importate nu pot beneficia de regimul tarifar preferential (taxe vamala conventionala = 3,50%), iar in cazul in speta la punerea in libera circulatie este aplicabila taxa vamala pentru tara terta ERGA OMNES (01-01-1999 -): 7.00% prevazuta de Tariful Vamal Comunitar pentru incadrarea tarifara declarata a marfurilor importate.

Potrivit articolul 11 din Regulamentul (UE, EURATOM) nr. 883/2013 al Parlamentului European si al Consiliului din 11 septembrie 2013 privind investigatiile efectuate de OLAF si de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 1.073/1999 al Parlamentului European si al Consiliului si a Regulamentului (Euratom) nr. 1.074/1999 al Consiliului:

„Raportul investigației și măsurile care urmează a fi întreprinse în urma investigațiilor

(1) La încheierea unei investigații a oficiului, se redactează un raport sub autoritatea directorului general. Raportul include o prezentare a temeiului juridic al investigației, etapele procedurale urmate, faptele constatate și încadrarea lor juridică preliminară, impactul financiar estimat al faptelor constatate, respectarea garanțiilor procedurale în conformitate cu articolul 9 și concluziile investigației.

Raportul este însoțit de recomandările directorului general cu privire la întreprinderea sau nu a unei acțiuni. Aceste recomandări indică, după caz, orice acțiune

disciplinară, administrativă, financiară și/sau judiciară din partea instituțiilor, organismelor, oficiilor și agențiilor și din partea autorităților competente ale statelor membre în cauză și specifică, în mod special, sumele estimate care urmează a fi recuperate, precum și încadrarea juridică preliminară a faptelor constatate.”

Din textul de lege invocat mai sus, rezulta ca OLAF si-a indeplinit obligatiile legale sub Regulamentele (CE) nr. 1.073/1999 și nr. 883/2013, efectuand investigatiile necesare, precum si sub incidenta art. 18 al Regulamentului nr. 515/1997 alertand statele membre asupra potentialei fraude.

Astfel, adresa Raportul Final de misiune nr. nr. 15902/07.05.2015 (dosar OLAF OF/2013/0111/B1) inaintata de OLAF catre autoritatile vamale romane alaturi de anexele atasate, specifica exact procedura care trebuie urmata pentru recuperarea creantelor reprezentand diferente de taxe vamale pentru marfurile importate din Indonezia prin declaratia de import cu X.

Totodata, art. 20 și art. 21 din Regulamentul (CE) nr. 515/1997 al Consiliului din 13 martie 1997 privind asistenta reciproca intre autoritatile administrative ale statelor membre si cooperarea dintre acestea si Comisie in vederea asigurarii aplicarii corespunzatoare a legislatiei din domeniile vamal si agricol, prevede:

„Articolul 20 - (1) În îndeplinirea obiectivelor prezentului regulament, Comisia poate, în condițiile prevăzute la articolul 19, să desfășoare misiuni de cooperare administrativă și anchete administrative la nivel comunitar în țările terțe, în strânsă coordonare și colaborare cu autoritățile competente din statele membre.

(2) Misiunile comunitare desfășurate în țările terțe menționate la alineatul (1) au loc în următoarele condiții:

(a) pot fi întreprinse la inițiativa Comisiei, pe baza informațiilor furnizate de Parlamentul European sau la cererea unuia sau a mai multor state membre, după caz;

(b) la misiuni pot participa funcționari a Comisiei desemnați în acest scop, precum și funcționari desemnați în acest scop de către statul membru sau statele membre în cauză;

(c) cu acordul Comisiei și al statelor membre în cauză și în interesul Comunității, pot fi, de asemenea, efectuate de către funcționari ai unui stat membru, în special în baza unui acord de asistență bilateral cu o țară terță, în acest caz, Comisia este informată cu privire la rezultatele misiunii;

(d) cheltuielile aferente misiunii sunt suportate de către Comisie.

(3) Comisia informează statele membre și Parlamentul European cu privire la rezultatele misiunilor desfășurate în temeiul prezentului articol.

Articolul 21

(1) Constatările efectuate și informațiile obținute în cadrul misiunilor comunitare menționate la articolul 20 din prezentul regulament, în special documentele transmise de către autoritățile competente din țările terțe în cauză, sunt tratate în conformitate cu articolul 45 din prezentul regulament. [...]

(3) Comisia eliberează autorităților competente din statele membre, la solicitarea acestora, documentele originale sau copiile certificate pentru conformitate ale acestora, spre a le servi în scopurile prevăzute la art. 12”.

Prin urmare, concluziile investigațiilor efectuate de OLAF, constituie material probator pentru institutiile competente ale statelor membre in conformitate cu prevederile art. 9 alin. (3) din Regulamentul (CE) nr. 1.073/1999 al Parlamentului European si a Consiliului din 25 mai 1999 privind investigatiile efectuate de OLAF, unde se precizeaza:

„Rapoartele redactate în urma investigațiilor externe și orice informații conexe utile sunt transmise autorităților competente ale statelor membre în cauză în conformitate cu reglementările legate de investigațiile externe”, precum și a art. 60 din Ordinul Vicepreședintelui ANAF nr. 7.521/2006 pentru aprobarea Normelor metodologice privind realizarea supravegherii și controlului vamal ulterior, care stipulează:

„Documentele obținute în baza acordurilor sau convențiilor internaționale trimise de administrațiile vamale ale altor state sau cele obținute în baza recomandării Consiliului de Cooperare Vamală din cadrul Organizației Mondiale a Vămirilor pot constitui mijloace de probă pentru determinarea stării de fapt”.

Potrivit art. 4 alin.21 din Legea 86/2006 privind Codul vamal al României, cu modificările și completările ulterioare, declarația vamală reprezintă **“ actul cu caracter public, prin care o persoană manifestă, în formele și în modalitățile prevăzute în reglementările vamale, voința de a plasa mărfurile sub un anumit regim vamal iar potrivit art. 4 alin.22 din același act normativ „declarant - persoana care întocmește declarația vamală în nume propriu sau persoana în numele căreia se face o declarație vamală”, iar potrivit art. 199 din Reg. CEE nr. 2454/1993.”**(1) Fără a se aduce atingere eventualei aplicări a dispozițiilor penale, depunerea la biroul vamal a unei declarații semnate de către declarant sau de către reprezentantul acestuia sau a unei declarații de tranzit depuse prin intermediul tehnicilor electronice de prelucrare a datelor **angajează răspunderea declarantului sau a reprezentantului acestuia în conformitate cu dispozițiile în vigoare cu privire la: — corectitudinea informațiilor înscrise în declarație; — autenticitatea documentelor prezentate; și - respectarea tuturor obligațiilor care decurg din plasarea respectivelor mărfuri sub regimul avut în vedere.”**

Conform art.20 și art. 201 din Regulamentul (CEE) nr. 2.913/1992 al Consiliului din 12.10.1992 de instituire a Codului Vamal Comunitar:

„Art. 20 - (1) Drepturile legal datorate la apariția unei datorii vamale se bazează pe Tariful Vamal al Comunităților Europene.

Art. 201 - (1) O datorie vamală la import poate să ia naștere prin:

(a) punerea în liberă circulație a mărfurilor supuse drepturilor de import sau

(b) plasarea unor astfel de mărfuri sub regimul de admitere temporară cu exonerare parțială de drepturi de import.

(2) O datorie vamală se naște în momentul acceptării declarației vamale în cauză.

(3) Debitorul vamal este declarantul. În situația unei reprezentări indirecte, persoana în numele căreia se face declarația vamală este, de asemenea, debitor vamal.

Atunci când se întocmește o declarație vamală privind unul dintre regimurile menționate la alineatul (1) pe baza informațiilor care conduc la faptul că toate sau o parte a drepturilor legal datorate nu au fost încasate, persoanele care au oferit informațiile necesare la întocmirea declarației și care știau sau care ar fi trebuit să știe în mod normal că aceste informații erau false pot fi considerate, de asemenea, debitori vamali în conformitate cu dispozițiile naționale în vigoare.”

Potrivit dispozițiilor art. 100 din Legea nr. 86/2006 privind Codul vamal al României, cu modificările și completările ulterioare:

(1) Autoritatea vamală are dreptul ca, din oficiu sau la solicitarea declarantului, într-o perioadă de 5 ani de la acordarea liberului de vamă, să modifice declarația vamală.

(2) În cadrul termenului prevăzut la alin. (1), autoritatea vamală verifică orice documente, registre și evidențe referitoare la mărfurile vămuite sau la operațiunile comerciale ulterioare în legătură cu aceste mărfuri. Controlul se poate face la sediul declarantului, al oricărei alte persoane interesate direct sau indirect din punct de vedere profesional în operațiunile menționate sau al oricărei alte persoane care se află în posesia acestor acte ori deține informații în legătură cu acestea. De asemenea, poate fi făcut și controlul fizic al mărfurilor, dacă acestea mai există.

(3) Când după reverificarea declarației sau **după controlul ulterior rezultă că dispozițiile care reglementează regimul vamal respectiv au fost aplicate pe baza unor informații inexacte sau incomplete, autoritatea vamală ia măsuri pentru regularizarea situației, ținând seama de noile elemente de care dispune.**

(4) Autoritatea vamală stabilește modelul documentului necesar pentru regularizarea situației, precum și instrucțiunile de completare a acestuia.

(5) În cazul în care se constată că a luat naștere o datorie vamală sau că au fost sume plătite în plus, autoritatea vamală ia măsuri pentru încasarea diferențelor în minus sau rambursarea sumelor plătite în plus, cu respectarea dispozițiilor legale.

(6) **În cadrul controlului ulterior al declarațiilor, autoritatea vamală stabilește potrivit alin. (3) și diferențele în plus sau în minus privind alte taxe și impozite datorate statului în cadrul operațiunilor vamale, luând măsuri pentru încasarea diferențelor în minus constatate. Diferențele în plus privind aceste taxe și impozite se restituie potrivit normelor legale care le reglementează.**

(7) Când încălcarea reglementărilor vamale constituie, după caz, contravenție sau infracțiune, autoritatea vamală este obligată să aplice sancțiunile contravenționale sau să sesizeze organele de urmărire penală.

(8) **Declarația vamală acceptată și înregistrată, precum și documentul prevăzut la alin. (4) constituie titlu de creanță.**

Având în vedere ca potrivit dispozițiilor art. 223 alin. (2) din Legea nr. 86/2006 privind Codul vamal al României, cu modificările și completările ulterioare, „Datoria vamală se naște în momentul acceptării declarației vamale în cauză”, obligațiile de plată curg de la data înregistrării declarațiilor vamale în cauză.

În consecință, în mod legal, organele de control vamal din cadrul Direcției Regionale Vamale București au stabilit în sarcina S.C. X S.R.L. obligații de plată suplimentare în suma de X lei reprezentând diferențe de taxe vamale.

În ceea ce privește aplicabilitatea teritorială a legislației comunitare adoptate la nivelul Uniunii Europene dispozițiile art. 2 alin. (1) din Regulamentul Consiliului (CEE) nr. 2.913/92 de instituire a Codului vamal comunitar prevăd ca: **În cazul în care nu există dispoziții contrare, fie în conformitate cu convențiile internaționale sau cu practicile cutumiare cu întindere geografică sau economică limitată, fie în conformitate cu măsurile autonome ale Comunității, reglementările vamale comunitare se aplică uniform pe întregul teritoriu vamal al Comunității**” și ținând cont de faptul că la data de 01.01.2007 România a aderat la Uniunea Europeană potrivit Tratatului privind aderarea a României și a Republicii Bulgaria la Uniunea Europeană, ratificat de România prin Legea nr. 157/2005, rezultă ca **regulamentele comunitare sunt obligatorii în statele membre ale Uniunii Europene, inclusiv în România.**

Referitor la invocarea de către contestatar a faptului că nu avea obligația și abilitatea legală de a verifica autenticitatea și a faptului că OLAF are numai indicii privind faptul că certificatul de origine este obținut fraudulos se reține și jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene în cauza C-438/11:

„38. Reiese din cele de mai sus că, în împrejurări precum cele din cauza principală, revine debitorului sarcina de a dovedi că certificatul de origine s-a întemeiat pe prezentarea corectă a faptelor de către exportator.[...]

39. Cu toate acestea, trebuie amintit că un operator economic avizat și cunoscător al legislației existente trebuie ca, la evaluarea avantajelor pe care le poate obține din comerțul cu mărfuri care pot beneficia de preferințe tarifare, să țină cont de riscurile inerente pieței pe care o prospectează și să le accepte ca făcând parte din categoria inconvenientelor normale ale comerțului (a se vedea Hotărârea din 11 decembrie 1980, Acampora, 827/79, Rec., p. 3731, punctul 8, Hotărârea Pascoal & Filhos, citată anterior, punctul 59, precum și Ordonanța CPL Imperial 2 și Unifrigo/Comisia, citată anterior, punctul 37).”

Astfel, având în vedere cele de mai sus, este evident că ține de riscul comercial al operatorului economic și nu de obligațiile autorităților vamale, ca un certificat de origine să nu se întemeieze pe prezentarea corectă a faptelor de către exportator, în concret ca un exportator indonezian să ascundă originea reală a marfii. În momentul în care contestatara a evaluat avantajele importului din Indonezia față de cel dintr-o țară terță ERGA OMNES și-a asumat și riscurile ca produsele să provină în fapt dintr-o țară pentru care nu se aplică tarifele vamale preferențiale.

Motivația contestatarii vizând faptul că organele vamale au aplicat nelegal constatările OLAF este neîntemeiată, în condițiile în care așa cum s-a indicat anterior statele membre U.E. au obligația aplicării rezultatelor controlului OLAF cu atât mai mult cu cât datoria vamală este venit al U.E. Mai mult, deși precizează că nu i s-a pus la dispoziție adresa D.G.V., societatea contestatoare citează din Raportul OLAF anumite mențiuni. De altfel, ceea ce citează este scos din context în condițiile în care OLAF a solicitat încasarea sumelor datorate ca urmare a declarării eronate a originii bunurilor importate.

Cu privire la taxa pe valoarea adăugată calculată asupra taxei vamale, sunt incidente prevederile Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, în vigoare la data derulării importurilor, respectiv art. 136 alin. (1) și art. 139 alin. (1) care precizează:

„Art. 136

Faptul generator și exigibilitatea pentru importul de bunuri

(1) În cazul în care, la import, bunurile sunt supuse taxelor vamale, taxelor agricole sau altor taxe comunitare similare, stabilite ca urmare a unei politici comune, faptul generator și exigibilitatea taxei pe valoarea adăugată intervin la data la care intervin faptul generator și exigibilitatea respectivelor taxe comunitare. [...]

„Art. 139

Baza de impozitare pentru import

(1) Baza de impozitare pentru importul de bunuri este valoarea în vamă a bunurilor, stabilită conform legislației vamale în vigoare, la care se adaugă orice taxe, impozite, comisioane și alte taxe datorate în afara României, precum și cele datorate ca urmare a importului bunurilor în România, cu excepția taxei pe valoarea adăugată care urmează a fi percepută. [...]

Se reține că importul de bunuri este o operațiune supusă taxei pe valoarea adăugată, aceasta fiind percepută pe teritoriul statului membru în care marfa intra în

Uniune, exigibilitatea taxei intervine la data la care bunurile sunt supuse taxelor vamale, iar in baza de impozitare intra valoarea in vama a bunurilor, stabilita conform legislatiei vamale in vigoare, la care se adauga orice taxe, impozite, comisioane si alte taxe datorate in afara Romaniei, precum si cele datorate ca urmare a importului bunurilor in Romania, in speta sidiferentele de taxe vamale la care face referire societatea contestatara.

In speta sunt incidente si dispozitiile art. 221 din Regulamentul (CEE) nr. 2.913/92 al Consiliului din 12 octombrie 1992 de instituire a Codului Vamal Comunitar:

„Articolul 221

1. De îndată ce a fost înscrisă în evidența contabilă, valoarea drepturilor se comunică debitorului în conformitate cu normele corespunzătoare.

2. Dacă valoarea drepturilor datorate a fost înscrisă orientativ în declarația vamală, autoritățile vamale pot să prevadă faptul că aceasta nu poate fi comunicată în conformitate cu alin. (1) decât dacă valoarea drepturilor indicate nu corespunde cu cea stabilită de autorități.

▼ B

Fără a aduce atingere aplicării art. 218 alin. (1) paragrafului al doilea, dacă se face uz de posibilitatea prevăzută în paragraful precedent, acordarea liberului de vamă pentru mărfuri de către autoritățile vamale echivalează cu comunicarea către debitor a valorii drepturilor înscrise în evidența contabilă.

▼ M3

3. Comunicarea către debitor nu poate fi făcută după expirarea unui termen de trei ani de la data la care a luat naștere datoria vamală. Acest termen se suspendă din momentul introducerii unei acțiuni în conformitate cu art. 243, pe durata acțiunii.

4. Atunci când datoria vamală este rezultatul unui act care, în momentul săvârșirii, putea declanșa urmărirea penală, valoarea poate fi comunicată debitorului, în conformitate cu condițiile prevăzute în dispozițiile legale în vigoare, după expirarea perioadei de trei ani menționată în alin. (3).”

Avand in vedere cele retinute mai sus, in temeiul dispozitiilor art. 216 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedura fiscala, republicata, cu modificarile si completarile ulterioare, coroborat cu pct. 11.1 lit. a) din Ordinul Presedintelui Agentiei Nationale de Administrare Fiscala nr. 2.906/2014 privind aprobarea Instructiunilor pentru aplicarea titlului IX din Ordonanta Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedura fiscala, urmeaza sa fie respinsa ca neintemeiata contestatia formulata de S.C. X S.R.L. pentru suma totala de X lei din care suma de X lei reprezinta diferente de taxe vamale si suma de X lei reprezinta taxa pe valoarea adaugata.

3.2. Cu privire la accesoriile aferente drepturilor vamale de import in suma de X lei stabilite prin decizia contestata.

Cauza supusa solutionarii este daca societatea datoreaza aceste accesorii in conditiile in care in sarcina sa au fost retinute ca datorate drepturi vamale, iar accesoriile se calculeaza de la data scadentei pana la data platii.

In fapt, prin Decizia pentru regularizarea situatiei privind obligatiile suplimentare stabilite de controlul vamal nr. X/04.09.2015 organele vamale au stabilit in sarcina S.C. X S.R.L. obligatii vamale principale (taxe vamale si T.V.A.) in cuantum de **X lei** asupra

carora s-au calculat accesorii aferente in suma de **X lei**, calculate pentru perioada 11.09.2012 - 04.09.2015.

In drept, aplicabile acestei spete sunt dispozitiile art. 119 alin. (1) si alin. (2), art. 120 si art. 120¹ din O.G. nr. 92/2003 privind Codul de procedura fiscala, republicata, cu modificarile si completarile ulterioare care prevad:

„Art. 119 - (1) Pentru neachitarea la termenul de scadență de către debitor a obligațiilor de plată, se datorează după acest termen dobânzi și penalități de întârziere.

(2) Nu se datorează dobânzi și penalități de întârziere pentru sumele datorate cu titlu de amenzi de orice fel, obligații fiscale accesorii stabilite potrivit legii, cheltuieli de executare silită, cheltuieli judiciare, sumele confiscate, precum și sumele reprezentând echivalentul în lei al bunurilor și sumelor confiscate care nu sunt găsite la locul faptei.

[...]

Art. 120 – (1) *Dobânzile se calculează pentru fiecare zi de întârziere, începând cu ziua imediat următoare termenului de scadență și până la data stingerii sumei datorate inclusiv.*

Art. 120¹ - (1) *Penalitățile de întârziere reprezintă sancțiunea pentru neîndeplinirea obligațiilor de plată la scadență și se calculează pentru fiecare zi de întârziere, începând cu ziua imediat următoare termenului de scadență și până la data stingerii sumei datorate inclusiv. Dispozițiile art. 120 alin. (2)-(6) sunt aplicabile în mod corespunzător.”*

In consecinta, dobanzile si penalitatile de intarziere se calculeaza pentru neachitarea la scadenta obligatiilor bugetare.

Avand in vedere prevederile art. 201 din Regulamentul nr. 2.913/1992, unde se prevede:

„1. O datorie vamală la import poate să ia naștere prin:

(a) punerea în liberă circulație a mărfurilor supuse drepturilor de import [...]

2. O datorie vamală se naște în momentul acceptării declarației vamale în cauză.”

se retine ca datoria vamala a luat nastere la data depunerii declaratiilor vamale de punere in libera circulatie a marfurilor.

Prin urmare, avand in vedere faptul ca datoria vamala s-a nascut la data depunerii declaratiei vamale de import, fapt coroborat cu prevederile referitoare la accesorii, citate mai sus, duce la concluzia ca data de la care curg aceste accesorii este data nasterii datoriei vamale.

In consecinta, fata de prevederile legale mai sus mentionate si avand in vedere ca stabilirea dobanzilor si penalitatilor de intarziere reprezinta masura accesorie in raport cu debitul si in virtutea principiului de drept *accessorium sequitur principalae*, iar in sarcina contestatarei au fost retinute ca fiind datorate obligatii principale in suma de X lei, neachitate la termenul scadent, urmeaza sa se respinga ca neintemeiata contestatia si pentru suma de X lei reprezentand accesorii aferente drepturilor vamale.

Pentru considerentele aratate mai sus, potrivit temeiurilor legale invocate in continutul deciziei precum si in temeiul art. 216 alin. (1) din Ordonanta Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedura fiscala, republicata, cu modificarile si completarile ulterioare, coroborat cu pct. 11.1 lit. a) din OPANAF nr. 2.906/2014 privind aprobarea

Instructiunilor pentru aplicarea titlului IX din Ordonanta Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedura fiscal, se:

DECIDE

Respingerea ca neintemeiata a contestatiei formulata de **S.C. X S.R.L.** impotriva Deciziei pentru regularizarea situatiei privind obligatiile suplimentare stabilite de controlul vamal nr. X/04.09.2015, emisa de Directia Regionala Vamala – Biroul Vamal de frontiera Otopeni Calatori, prin care s-au stabilit drepturi vamale si accesorii aferente in suma totala de **X lei**.

Prezenta decizie este definitiva in sistemul cailor administrative de atac si poate fi contestata, in termen de 6 luni de la comunicare, la Tribunalul Bucuresti.